

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku M. E.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o rentę rodzinną w związku z wypakiem,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację M. E. od wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r., którym Sąd Okręgowy w P. oddalił jej odwołanie od decyzji z dnia 29 grudnia 2009 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. odmawiającej prawa do renty rodzinnej w związku z wypadkiem przy pracy jej męża.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, przez naruszenie art. 278 i 286 k.p.c. w związku z brakiem powołania kolejnego biegłego mimo wielu uzasadnionych zastrzeżeń strony odwołującej co do rzetelności wydanej opinii, mając na uwadze w szczególności ich powierzchowność, jak również sprzeczność zawartych wniosków w kontekście znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji

medycznej, a w szczególności możliwości zweryfikowania toku wnioskowania przez biegłego oraz możliwości ustalenia odmiennego stanu faktycznego.

Wskazując na powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością „w związku z naruszeniem przepisów prawa procesowego wyrażającym się braku powołania innego biegłego w celu wydania opinii w przedmiotowej sprawie, a w konsekwencji brakiem możliwości zweryfikowania twierdzeń biegłego oraz poczynienia odmiennych ustaleń faktycznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżąca odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać

argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia. Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość naruszenia wskazywanych przepisów (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I UK 382/11, LEX nr 1215133 i orzeczenia tam powołane).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż nie tylko że nie przeprowadza żadnego wyводу prawnego dla wykazania jej istnienia, ale nawet nie wskazuje przepisów prawa procesowego, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji miałoby wprost prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, a rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącą wniosku wykazującego istnienie przesłanek uzasadniających zaangażowanie tego Sądu w rozpoznanie skargi kasacyjnej. Należy więc tylko zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c. - por. wyroki: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPIUS 1998 nr 1, poz. 24 oraz z dnia 19 kwietnia 2000 r., II UKN 526/99, LEX nr 1218601), zaś przepisy art. 286 i art. 290 k.p.c. nie nakładają na sąd obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego w każdym

wypadku, gdy opinia jest niekorzystna dla strony składającej wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego (por. postanowienie z dnia 13 listopada 2012 r., III UK 45/12, niepublikowane i powołane w nim orzeczenia). Wywody skarżącej wskazują, że w istocie zmierza ona do podważenia ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia i uzyskania stanowiska co do zarzutu postawionego wyrokowi Sądu drugiej instancji w ramach kasacyjnej podstawy obrazy prawa procesowego, jednakże taka okoliczność nie stanowi ustawowej przesłanki zaangażowania Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw